

Enric Parellada, ENTREGRAFIA, 2 d'abril del 2024

DAMIÀ BARDERA: ESCRIC PER SABER EXACTAMENT QUÈ CARAI ESCRIC

Damià Bardera ho ha tornat a fer: ha respost a una entrevista format després de publicar un nou llibre de contes, *S'obre el teló* (La Segona Perifèria), en el qual un dels trets distintius és que cadascun dels relats està escrit a la manera d'una petita obra de teatre de dos a quatre pàgines aproximadament. De nou hi apareix ironia i humor, ajudant-se dels gèneres absurd i grotesc, per tal de combinar des de la paraula la semàntica dels oposats. Bardera fa pensar a qui el llegeix sobre allò que és precisament el contrari del que diu i és aquí on troba la comoditat la seva narrativa breu, en posar en dubte les certeses, en contradir les convencions, o en desafiar les grans veritats.

L'hem portat a l'escenari del Teatre Entregrafia i l'hem fet actuar. Aquest n'ha estat el resultat.

I

HOME EN L'ATUR es posa a escriure contes breus, en forma teatral, però els considera irrepresentables. De sobte, apareix *LA MORT* i l'interroga.

-Què ho fa que escrius?

No en tinc ni idea, per a mi és un misteri, però m'agrada transitar aquest misteri. Potser, el dia que ho sàpiga, serà el dia que deixaré d'escriure.

-No és millor invertir el temps buscant feina?

El temps no es pot invertir, el temps senzillament passa, o ens passa. En qualsevol cas, i responent a la pregunta, si estàs cobrant de l'atur i escrivint un llibre com aquest, a mi em sembla que ja en tens, de feina, i no pas poca...

-I per què ho escrius d'aquesta manera?

Perquè feia molt de temps que volia escriure un llibre de contes en format teatral, però no acabava de trobar el moment. Ara que estic a l'atur (i cobrant de l'atur), crec que ha arribat el moment.

II

LA MORT llegeix les primeres històries i les troba absurdes, en el sentit més bell de la paraula.

-Per què busques que no tinguin sentit o que hi hagi un contrast entre el que s'entén com a convencional i el que no s'entén?

Per als éssers humans, és inevitable buscar sentit a les coses, a la vida. Ara bé, la vida en té, de sentit? On es troba? El creem nosaltres? El trobem? El recreem? Ens l'inventem!? Aquests contes potser et confronten amb l'abisme que hi ha entre allò que passa en el món i la nostra interpretació de les coses que passen en aquest món. Aquests contes són com un estadi previ al desplegament del sentit, una espècie d'existenciari heideggerià, però en versió literària/narrativa.

-El sense sentit des de la ficció et serveix per criticar com s'entén la vida en general?

No pretenc criticar res, cosa que no vol dir que no s'hi pugui detectar una certa crítica en els contes. Senzillament vull confrontar el lector amb l'abisme que et comentava abans, i que cada lector es «responsabilitzi» de la seva pròpia interpretació.

III

Les breus narracions recorden a LA MORT alguna cosa que li resulta familiar.

-No trobes que tots aquests textos, en conjunt, semblen una obra de titelles?

Sí, sense cap mena de dubte, fins i tot la figura del Públic és un titella més.

-M'ha fet pensar en el *Martes de Carnaval* de Valle-Inclán.

Grandiós, el Valle-Inclán! Hi podríem afegir Salvador Espriu i Javier Tomeo, per citar referents propers.

IV

Llegint encara, LA MORT troba que alguns elements es repeteixen.

-Què t'obsessiona dels bicèfals?

És el misteri de la dualitat fet carn, l'arquetip dels bessons en format grotesc.

-I dels esquelets? Tard o d'hora t'hi convertiré, ja ho saps.

Me n'agrada la buidor, el repós etern, la impertorbabilitat... Tota aquesta estètica em sembla bella.

V

De cop, LA MORT pregunta a l'HOME EN L'ATUR si s'ha adonat de tota la gentada que els està observant.

-Què hi fa aquesta audiència aquí?

No en tinc ni idea, jo sé el mateix que tu.

-Sembla que la vida sigui una de les teves narracions, d'aquelles en que, inesperadament, hi apareixen espectadors.

És que la vida ja el té, aquest component inesperat: vols que la vida vagi per un camí determinat i resulta que la mateixa vida et posa al lloc que et pertoca quan menys t'ho esperes. Si et resisteixes a la «crida» de la vida, acabaràs malament. Val més escoltar-la i no resistir-s'hi gaire.

VI

LA MORT vol passar desapercibuda davant el públic i converteix el seu aspecte en el d'una nena petita.

-Què escrius? (pregunta la nena, curiosa, com si encara no haguessin parlat de res).

Ben bé no ho sé, però tinc la sensació que escric per saber *exactament* què carai escric...

-I hi afegiràs algun conte de nens i nenes en aquestes històries?

Sí, em sembla que sí: de nens i nenes, afortunadament o no, sempre n'hi apareixen, en els meus contes.

*La nena marxa, sabent que més val no cobrar la vida de **Damià Bardera** i se'n va dient-se a si mateixa: com a mínim hi ha algú que pensa, aquí.*